

היפה והאמא

לימור בדנר — זיכרו את השם. הכניסה שלה לעולם הרוגמנות מטאורית. שמה נישא בפי אנשי האופנה, והיא ניצבת עתה רגע לפני ההצלחה הגדולה. על פי הנתונים החיצוניים, אין זה פלא. 175 סנטימטר של גוף מושלם. שיער בלונדי, עיניים כחולות, יפה. יש צורך להוסיף? יהודית נגר וחכיבה פלטה, מארגנות תצוגות-אופנה, הן שגילו אותה, הן שהצליחו לשכנע אותה לעשות מה שסירבה לעשות כמשך שנים — להיכנס לעולם הרוגמנות.

היא ישבה בבית הוריה, שם היא מתגוררת עם אח, אחות, אבא ואמא. לא סתם אמא. אמא-יבלה שלה היא אשה פעלתנית, נמרצת וחכיבה. בינה לבין בתה היפה שוררים יחסי קירבה וחברות. כליכך קרובות הן זו לזו, עד שלעיתים עונה האם במקום הבת. פעמים אחרות היא שוללת על הסף שאלות שאינן נראות לה, ופעמים היא עצמה שואלת את השאלה. זה הלך בערך ככה. שאלה ללימור: "תמיד היית הילדה היפה של הכיתה?" ולפני שזו מספיקה לפתוח וזג שפתיים אדומות, נשמע קולה של אמא: "כן. תמיד. היא יצאה מבית החולים עם המון שיער, ועם סרט ארום על הראש. תמיד כולם הסתכלו עליה."

וזה הסתכלו עליה: "אמא, תפסיקי, אני מתביישת!" תמיד, כך אמא, היא היתה הגבוהה בכיתה, אבל לגבוהה עצמה זה דווקא הפריץ: "תמיד בצילומים הייתי עומדת אחרונה בתור. כל הבנים היו נמוכים ממני, ואני הלמתי להיות בגובה של כולם. רק עכשיו אני מרגישה כייף עם זה שאני גבוהה. טוב, אני בעצם לא כליכך גבוהה..." והאמא: "תפסיקי, את מאוד גבוהה!" לימור, חיילת בחיל-האוויר, בחורה מופנמת, סגורה, כמעט מתנצלת על הצורה החיצונית שהתברכה בה. בגלל תכונות-האופי הללו, מעולם לא חשבה לעשות עניין מהיופי שלה. רוגמנות? ודאי שלא. "אני נורא ביישנית. אנשים לא קולטים שאחת עם מראה כמו שלי היא ביישנית. חושבים שאני סנובית."

כילדה היא השקיעה את זמנה ומירצה בלימודים. היית תלמידה טובה? והאמא, באופן אוטומטי, מהנהנת בראש. "השקעתי המון בלימודים", והפעם הבת היא זו הרוברת. "בלימודים ובצורה". על קירות הבית תלויות תמונות רבות, פריידיה של לימור. "כשהייתי ממש קטנה, המורה אמרה לי שחבל שהכשרון יתבזבז, וכדאי לי ללכת לחוג לציור. הלכתי לחוג של מבוגרים. אני הייתי הילדה היחידה שם. זו הייתה בעצם צורת-ההבעה הפרטית שלי. שפה אישית, שרק אני הננתי אותה. ציירתי את המחשבות שלי."

"במשך שעות הייתי מבלה עם הצבעים מול הברד. ללימור התיכון רצינית נורא להתקבל לבית-הספר לאמנויות תלמה ילין. קשה מאוד להתקבל לשם. עד היום אני זוכרת את בחינת-הכניסה שעשיתי. ציירתי פוחלץ של ציפור". הפוחלץ הזה היה כרטיס-הכניסה שלה לבית-הספר היוקרתי. האושר שלה היה רב, שלה ושל אמא, כמוכן.

הצגת בכורה לימור בדנר

בגלל איך שאני נראית. אחרי תקופה קצרה עזבה לאנחות את מפקד-החיל השמימי, לטובת מישר אחר. "ואני דווקא רצינית שתשרת רחוק מהבית", אומרת אמא בלה.

לא בשלה לנישואין

ר שלב זה מצטרף אבי חיוט, גבר יפה-תואר, מנהל להקת-חתונות מצליחה, אילתי במקור, החבר הפרטי של לימור.

איך הכירו זה את זה? ואמא בלה נאחזה אוחה עמוקה: "זה סיפור ארוך, איך שהם הכירו. בקיצור הוא קיבל מיספר-טלפון, טילפן, בא, נכנס, ונשאר עד עכשיו."

והתונה רואים באופק? לימור: "אני חושבת שאני לא בשלה לזה עדיין." אמא בלה: "את לא צריכה לאמר דבר כזה."

אבל הפעם לימור מתעקשת: "אמא! אני לא בשלה, וזהו!"

עכשיו היא עומדת לפני פרק חדש בחייה, הכניסה לעולם-הרוגמנות. "אני חוששת, מתרגשת כמו לפני כל דבר חדש, הולכת לזה בשביל ה-FUN, ומקווה שבאמת יהיה לי כזה FUN."

האמא מונה את הארצות מעבר-לים שבהן ביקרה בתה. עם אלה נמנות מצרים, שווייץ, גרמניה וארצות-הברית. "הייתי נוסעת עם המישפחה בתקופת החופש. אם אפשר להגדיר אותי כילדת-שמנת? כן, אני ילדת שמנת!"

האמא נזכרת במשהו נוסף: "תספרי לו על האוספים שלך!" ולעיתונאי, בנויפה: "אולי תשאל אותה על האוספים? אתה רוצה שאני אחליף אותך? נכלם שואל העיתונאי על האוספים. "אני אוהבת דברים עתיקים. יש לי אוספים של שעונים עתיקים ושל כובעים. כובעים מכל העולם. אני מכריחה כל מי שנוסע להביא לי כובע."

אז אם משהו נוסע בקרוב לחוץ-לארץ, אל ישכח להביא כובע ללימור. וכן, גם משהו קטן לאמא נא לא לשכוח.

הדבר האחרון שרצינית להיות, אבל לא היתה לי ברירה. הרגשתי לא-נוח. ידעתי שבחרו אותי לתפקיד רק בגלל העיניים הכחולות והחיוך ולא אהבתי את זה. הרגשתי ייצוגית מדי, לא רצינית לשרת במקום מסוים רק

חלמתי על החיל הזה. אחרי שסיימה טירונות, החלום הזה התגשם אמנם, אבל חלקית. "כשהגיע מועד השיבוץ, ניגש אלי קצין-המיון והודיע לי, את הולכת להיות פקידה של מפקד חיל-האוויר. פקידה זה

הציור וההשקעה בלימודים, הרחיקו אותה משהו משאר בני-גילה. "הרגשתי מבוגרת עליהם. הם התעסקו בדברים שנראו בעיני שטותיים. העריצו זמרים, דיברו על כורגל, היו להם הסטודריות טיפפיות בין הבנים לבנות." וכשכני גילה הסטודרו בחבורות נפרדות, היא כבר יצאה עם בנים מבוגרים יותר. "אפילו המודריך בתנועת-הנוער התחיל איתי."

ולא רק הוא. "הייתי נוסעת באופנר עם בנים מבוגרים. הבנות מהכיתה נורא קינאו בי. אמרו איזה כייף לך, זו היתה קינאה פלוס הערצה."

וגם ניגנת שבע שנים באקורדיון, מזכירה האמא. "כן, גם ניגנתי שבע שנים באקורדיון. כך הבת. כן, היא גם ניגנה שבע שנים באקורדיון."

מדים וצבעי-עיניים

ר בין הציור לנגינה, ללימודים ולרכיבה על המושב האחורי של האופנועים, היא גם קיבלה ללא הרף הצעות לדיגמון. "לזה לא הסכמתי. הרגשתי שזה לא בנוי עלי, זה נראה לי מעוות, דבר שלא מפעילים בו את הראש, רק את הגוף. אפילו לא שקלתי את ההצעות. זה נראה לי ביזויוזמן גדול."

אז למה עכשיו כן? "כל הזמן לחצו עלי. עכשיו יש לי, בגלל הצבא, הרבה זמן פנוי. כל האנשים שבסביבה שלי אמרו לי שזה הצ'אנס האחרון שלי, אם לא עכשיו אימתי." כמושגי הרוגמנות של ימינו, מן הראוי להזכיר, כי גיל 19 הוא כבר גיל מתקדם. מי שעברה את גיל ה-20 נכנסת לקטגוריית הזקנות.

הגיל המתקדם, אם כן, הוא זה ששיכנע את לימור להיעתר ללחצים. צבא היא משרתת בחיל-האוויר. "מי שרואה אותי שואל: נכון שאת בחיל-האוויר? יש דיעה כזאת שכל היפות נמצאות בחיל-האוויר. אני לא הלכתי לחיל-האוויר מפני שצבעי המדים מתאים לצבעי-העיניים. תמיד

